

Faragó Dániel

És a szél

Bekandikált az ablakon.
Bent gőzölgött az alkalom.
De szólt a szél, mely ott köröz:
„még várni kell, még nem te jössz” –
s becsapta, döndült vastagon.

Máskor megbotlott, s talp alatt
épp ott hevert a pillanat.
Hajolt, futott – nem érte el.
„Még nem te jössz, még várni kell” –
s a szél a kinccsel elszaladt.

Volt, hogy mögötte csattogott,
mint gyötrő farkasfogsorok.
Ha lankadt, látta, ránevet:
„még nem szabad, még nem lehet” –
s úzték tovább szél-ostorok.

Egy őszi sétáján megállt.
Mellette szellő fújdogált.
„Még várni kell? Még elszalad?
Vagy már lehet? Most már szabad?” –
s botjára támaszkodva várt.

Csak ő hallotta el neszét:
„te jössz, nincs már több szentbeszéd”.
Akár egy könnyű felleget,
szelíden úgy emelte meg –
s csak vitte föl, majd szerteszét.